ATENEUM

Teatr im. Stefana Jaracza

Mikołaj Gogol

REWIZOR

Dyrektor
Zbigniew Libera

Dyrektor Artystyczny
Gustaw Holoubek

Teatr

ATENEUM

im. Stefana Jaracza

wyraża gorące podziękowanie

GMINIE
WARSZAWA-CENTRUM

za pomoc
w przygotowaniu premiery
„Rewizora”

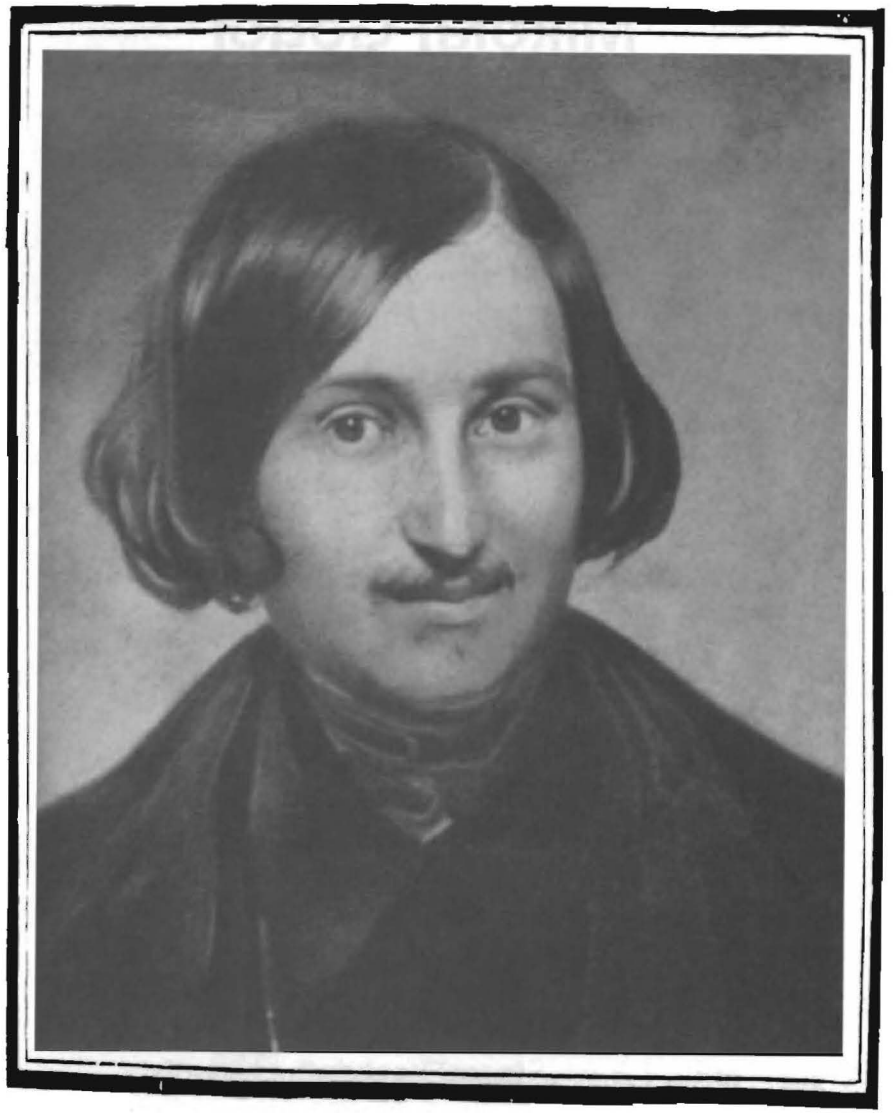

M I K O Ł A J
G O G O L

Mikołaj Gogol

REWIZOR

(Rewizor)

Przekład i adaptacja
Aleksander Argentynowicz

Reżyseria
Krzysztof Zaleski

Scenografia
Zofia de Ines

Muzyka
Wojciech Borkowski

Choreografia
Emil Wesołowski

Asystent reżysera
Arkadiusz Nader

Asystenci scenografa
Andrzej Lewczuk, Maria Szkop

Światło
Maja Kleczewska

Premiera w lutym 2002 r.
Trzecia premiera w sezonie 2001/2002

Obsada

Horodniczy – **Krzysztof Gosztyła**
Anna – **Ewa Wiśniewska**
Maria – **Sylwia Zmitrowicz**
Ziemlanika – **Jan Kociniak**
Sędzia – **Marian Kociniak**
Kurator – **Henryk Łapiński**
Dobczyński – **Mariusz Krzemiński**
Bobczyński – **Arkadiusz Nader**
Komisarz – **Marian Glinka**
Zastępca Komisarza – **Marek Lewandowski**
Chlestakow – **Adam Woronowicz (gośc.)**
Naczelnik poczty – **Jerzy Kamas**
Pomagier – **Tadeusz Borowski**
Wdowa – **Anna Wróblówna (gośc.)**
Kupiec – **Bohdan Ejmont**

Mikołaj Gogol

Aforyzmy

Nastały takie czasy, że nie wiadomo, czy jeszcze ktoś pozostał przy zdrowych zmysłach.

Człowiek potrafi wszystkiemu nadać opaczne znaczenie.

Nazwanie oszusta po imieniu to u nas niemalże zamach na państwo.

Istnieją na świecie świństwa, od których nie można się odczepić.

Takie są już niezbadane wyroki losów! Jak człowiek mądry, to albo pijak, albo taką małpę z siebie zrobi, że obraza boska.

Wiele ohydy nagromadza się latami w człowieku.

Nie znamy natury ludzkiej, albowiem zbyt wcześnie doszliśmy do przekonania, że znamy ją doskonale.

I okazało się jasno, jakiego rodzaju stworzeniem jest człowiek: mądry, roztropny, przezorny bywa we wszystkim, co się tyczy innych, a nie jego.

Kto dzisiaj od kogo jest głupszy – to problem nie do rozwiązania.

Każdemu wydaje się, że na miejscu swego bliźniego mógłby przysporzyć światu wiele dobra, a nie przyjdzie mu do głowy, że mógłby to równie dobrze zrobić na swoim.

Człowiek jest przekonany, że może wszystko zrozumieć, ale nie jest w stanie znieść najmniejszej krytyki na temat swojej niewiedzy i niedoskonałości.

Z czego się śmiejecie? Z siebie samych się śmiejecie!

Czymże byłaby komedia, gdyby nie było w niej prawdy i gniewu?

M. Gogol, *Aforyzmy*, PIW, Warszawa 1980, tłumaczenie: Zbigniew Podgórzec, Władysław Broniewski, Julian Tuwim

Teatr bynajmniej nie jest głupstewkiem czy pustą rzeczą, jeżeli uprzytomnisz sobie, iż może się w nim pomieścić naraz tłum i że wszyscy ci ludzie, w niczym do siebie niepodobni, mogą się wstrząsnąć jednym wstrząśnięciem, zapłakać jednymi łzami i zaśmiać się jednym wspólnym śmiechem. Jest to katedra, z której można powiedzieć światu wiele dobra.

Mikołaj Gogol

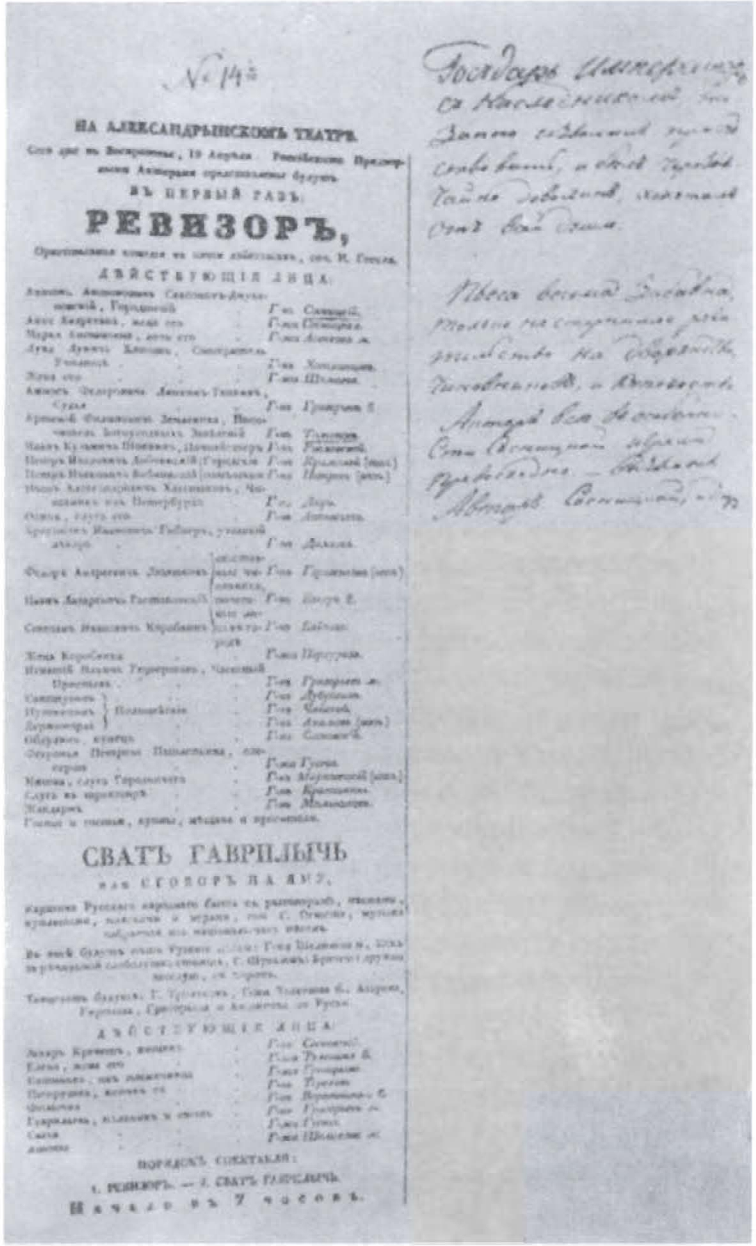
НА АЛЕКСАНДРИНСКОМЪ ТЕАТРѢ

ВЪ ПЕРВЫЙ РАЗЪ:

РЕВИЗОРЪ,

ДѢЙСТВУЮЩІЯ ЛИЦА:

СВАТЪ ГАВРИЛЫЧЪ

ДѢЙСТВУЮЩІЯ ЛИЦА:

ПОРЯДОКЪ СПЕКТАКЛЯ:

1. РЕВИЗОРЪ. — 2. СВАТЪ ГАВРИЛЫЧЪ.

Начало въ 7 часовъ.

Afisz petersburskiej prapremiery „Rewizora". Na marginesie adnotacja Chrapowickiego, który stwierdza, że na przedstawieniu był obecny Mikołaj I i następca tronu, oraz wyraża opinię, iż sztuka jest zabawna, ale nieznośna z powodu napaści na szlachtę, urzędników i kupców.

Mariusz Zinowiec

REWIZOR

W niespełna rok po premierze *Rewizora* (19.IV.1836 r.) „Kuryjer Warszawski" (19.I.1837 r.) donosił, iż „komedia Mikołaja Gogola na teatrze w Petersburgu niezmiennie robi szczęście. Trzy razy w tygodniu dawana bywa i zawsze przy natłoku publiczności". Z tym „robieniem szczęścia" sprawa nie jest aż tak oczywista, jak by to mogło wynikać z informacji polskiej gazety. Wprawdzie przedstawienia rzeczywiście miały nad Newą duży rezonans, ale mówiło się o nich nie zawsze pochlebnie, często z przyganą czy wręcz oburzeniem.

W środowiskach ludzi światłych, zwłaszcza młodych, ludzi, którzy nie pogodzili się z klęską dekabrystów (1825), sztuka Gogola wywoływała entuzjazm, widziano w niej bowiem ostrą satyrę na stosunki panujące w Rosji Mikołaja I, ale w sali reprezentacyjnego teatru stolicy zasiadali także umundurowani przedstawiciele różnych szczebli dworsko-urzędniczej hierarchii. Im na pewno nie było wesoło. To prawda, z wystrychniętego na dudka Horodniczego i całej jego świty, śmiał się sam imperator, który miał powiedzieć: „wszystkim się dostało, a najwięcej mnie samemu", ale przyjęło się mniemać, że car Mikołaj I nie pojął utworu Gogola. (...) Był ponad to tylko dlatego, że nie trafił do tej szopki. Do żywego dotknięci, oburzeni, ba – zagrożeni poczuli się przede wszystkim ci, którzy w osobach Horodniczego, Ziemlaniki ujrzeli sami siebie, a w sytuacjach ukazanych na scenie dostrzegli całą Rosję.

Jest coś takiego w komedii Gogola, co czyni ją zawsze aktualną, w każdym czasie i pod każdą szerokością geograficzną. Być może sedna sprawy należałoby się dopatrywać w kończącym utwór wołaniu Horodniczego: „Z czego się śmiejecie ? Z samych siebie się śmiejecie !" Ale z drugiej strony, gdy się dobrze wszystkiemu przyjrzeć, jest to już tylko przysłowiowa kropka nad „i", notabene postawiona w jednej z najbardziej rosyjskich komedii.

O miejscu *Rewizora* w historii literatury i teatru, a także o zainteresowaniu, jakie stale wzbudza, decyduje występujące w tym utworze szczególne zespolenie konkretu ze zjawiskami ogólniejszymi: ułomnościami natury ludzkiej.

Fragmenty *Wstępu* do „Rewizora" M.Gogola, Wydawnictwo *Współpraca*, Warszawa 1987, s. 5 i 6

Nikt nie określił tego, co jest we mnie najistotniejsze. Wyczuł to jedynie Puszkin. Zawsze mówił mi, że żaden pisarz nie miał takiego daru ukazywania w całej jaskrawości lichoty życia, uwydatniania miernoty ludzkiej z taką mocą, by wszystkie drobne rysy, wymykające się wzrokowi, jaskrawo stanęły przed oczami wszystkich. Oto moja cecha zasadnicza, mnie tylko właściwa, której istotnie nie mają inni pisarze.

MIKOŁAJ GOGOL

W dzień śmierci Gogola

Wszyscy go klną i nienawidzą,
Aż śmierć z oskarżeń go oczyści;
Dopiero wtedy jasno widzą,
Jak bardzo kochał – w nienawiści!

Mikołaj Niekrasow

Tłumaczenie Leopold Lewin

Teksty zamieszczone w książce B. Galstera „Mikołaj Gogol", Wiedza Powszechna, Warszawa 1967, s. 309, 382

Jerzy Jurandot

Z czego ludzie dziś żyją?
(wg Oskara Kanitza)

Ja tak myślę i myślę:
Z czego ludzie dziś żyją?
Oni są eleganccy,
Oni jedzą i piją,
Oni grają w ping-ponga,
Oni jeżdżą na nartach,
Oni tańczą, kochają
I szachrują przy kartach,
Oni palą, głosują,
Piszą weksle, nie płacą,
Przede wszystkim zaś żyją.
Zastanawiam się – za co?

Fragment z tomiku J. Jurandota „Moja TFUrczość", Warszawa 1966, s. 89

Jerzy Kamas

Jubileusz 40-lecia pracy artystycznej

Szkołę aktorską ukończył w Łodzi w 1961 r Debiutował rolą Bielajewa w „Miesiącu na wsi" I Turgieniewa w Łódzkim Teatrze Powszechnym. Na łódzkiej scenie zagrał m.in. Romea w dramacie Szekspira i Walerego w „Szkole obmowy" W Bogusławskiego. W 1965 r został aktorem Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie. Stworzył kreację w sztuce Szekspira: Makdufa w „Makbecie" Grał m.in. Algernona Moncrieft w sztuce O. Wilde'a „Mój brat niepoprawny" i ojca Richarda Fontanę w „Namiestniku" R. Hochhutha.

W 1968 r przeniósł się do Teatru Narodowego w Warszawie, gdzie stworzył kolejne szekspirowskie kreacje – Klaudiusza w „Hamlecie" i Ryszarda III W Narodowym zagrał m.in Mackie Majchra w „Operze za trzy grosze" B. Brechta.

Szalbierz, 1987

Od 1971 r. jest aktorem warszawskiego Teatru Ateneum. Zagrał tu m.in. Aktora w „Na dnie" M. Gorkiego, tytułowe role w „Gyubalu Wahazarze" Witkacego i „Fantazym" J. Słowackiego, Copa we „Wspólniku" i Florestana Mississippi w „Małżeństwie pana Mississippi" F Dürrenmatta, Kurta w „Tańcu śmierci" i Adolfa w „Wierzycielach" A. Strindberga, Platona w „Jaskini filozofów" Z. Herberta, Ignacego Krasickiego we „Fryderyku Wielkim" A. Nowaczyńskiego, Trigorina w „Mewie" Czechowa, Robespierre'a w „Thermidorze" St. Przybyszewskiej, Fryderyka w „Pornografii", Gonzala w „Trans-Atlantyku" i Leona w „Kosmosie" W Gombrowicza, Bogusławskiego w „Szalbierzu S. Spiro, cara Pawła w „Pawle Pierwszym" D. Mereżkowskiego, Willy Lomana w „Śmierci komiwojażera" A. Millera.

Stworzył ok. 100 ról teatralnych. Największe uznanie zdobył jako aktor wielkiego repertuaru – świetny twórca ról szekspirowskich, czechowowskich i gombrowiczowskich, które przyniosły mu liczne nagrody.

W Teatrze Telewizji zagrał 100 ról. Grał m.in. Zbigniewa w „Mazepie" J. Słowackiego, Solonego w „Trzech siostrach" Czechowa, Pietrowicza w „Płaszczu" Gogola, Petera Peeperkorna w „Wielkim Peeperkornie" wg T Manna.

Popularność przyniosły mu role w spektaklach „Kobry" – telewizyjnego Teatru Sensacji.

Ma w swym dorobku prawie 60 ról filmowych. Grał m.in. komediową postać Daniela Ostrzeńskiego w „Nocach i dniach" w reż. J. Antczaka, Hetmana Tarnowskiego w „Królowej Bonie" i w „Epitafium dla Barbary" w reż. J. Majewskiego, Romualda w „Dolinie Issy" w reż. T. Konwickiego, Eugeniusza w „Kratce" w reż. P Łozińskiego.

Rekord popularności pobił jego Wokulski – bohater „Lalki" w reż. B. Bera.

Jerzy Kamas należy nie tylko do cenionych, ale również do lubianych aktorów. W jego grze nie ma kokieterii, nie ma w niej gwiazdorstwa. Z prostotą i naturalnością przechodzi od roli do roli, próbując w każdej z nich odnaleźć siebie. Jego aktorstwo jest wyraziste, a zarazem dyskretne. Artystyczny umiar i skupienie Jerzego Kamasa trafiają do współczesnej widowni. Te cechy zyskały mu życzliwość i popularność świadczącą o głębszym kontakcie z publicznością, niż się to zwykle dzieje.

Panorama, 23.09.1984

Szalbierz, 1987

Fryderyk Jerzego Kamasa był jego wielkim sukcesem aktorskim i zapoczątkował całą serię ról gombrowiczowskich. Nie widzę innego aktora, który zagrałby Fryderyka w taki sposób jak Kamas. Jurek jest zawsze otwarty na wskazówki reżysera a jednocześnie potrafi bardzo wnikliwie przeprowadzić analizę przez siebie granej postaci. Jeśli miałbym wyreżyserować sztukę z Kamasem w roli głównej, to byłby to bez wątpienia „Don Kichot".

Andrzej Pawłowski

Herbatka u Stalina, 2000

Małżeństwo pana Mississippi, 1990

Wspólnik, 1973

Tryptyk listopadowy, 1978

Matka noc, 1993

Aloes, 1982

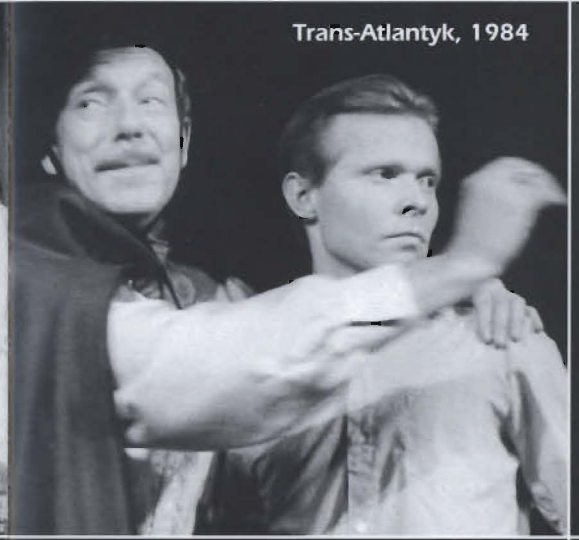
Trans-Atlantyk, 1984

Na dnie, 1972

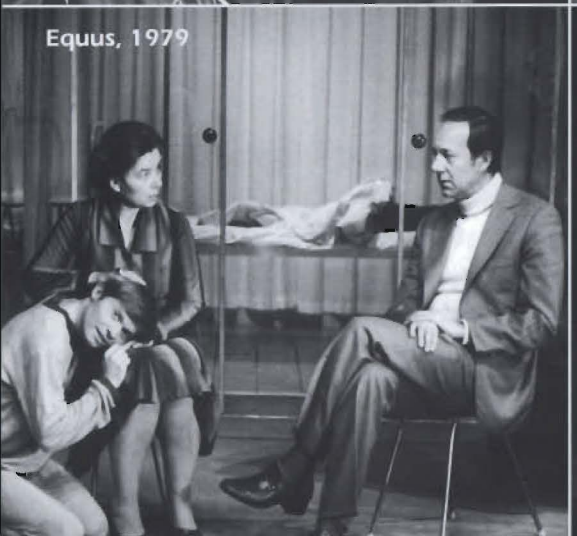
Equus, 1979

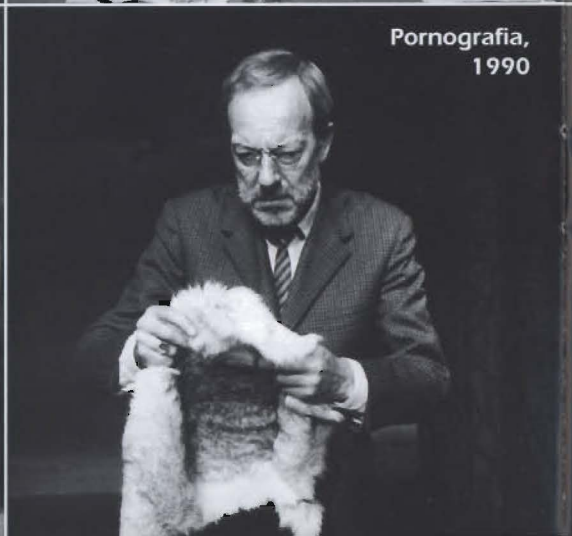
Pornografia, 1990

Fantazy, 1973

Taniec śmierci, 1974

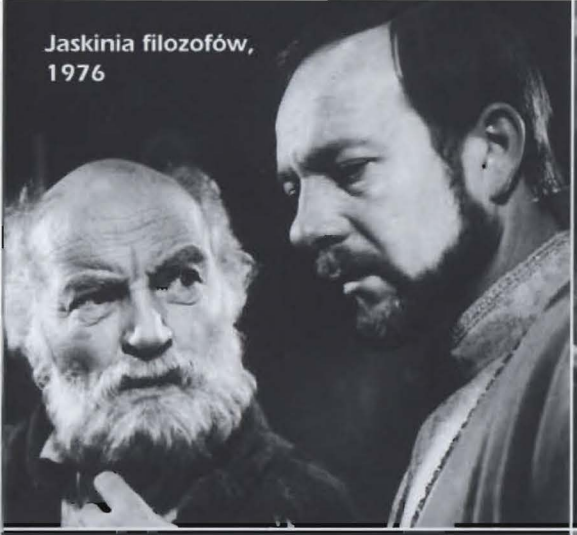
Jaskinia filozofów, 1976

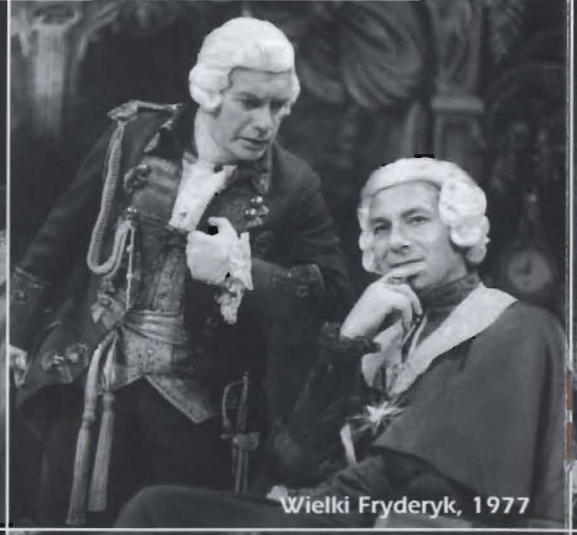
Wielki Fryderyk, 1977

Mewa, 1977

Śmierć komiwojażera, 1992

Czytadło, 1994

Wierzyciele, 1982

Kosmos, 1991

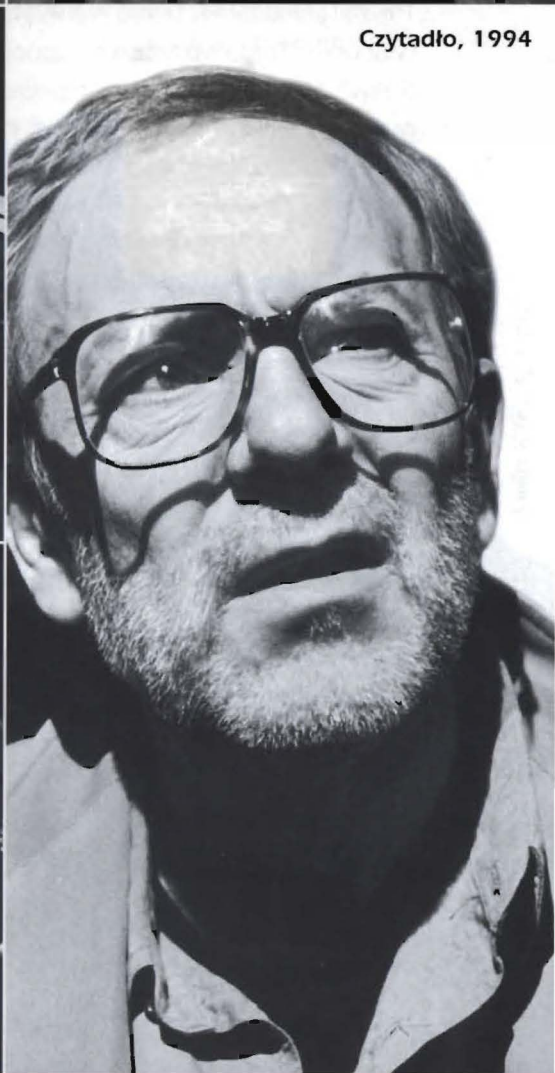
Czytadło, 1994

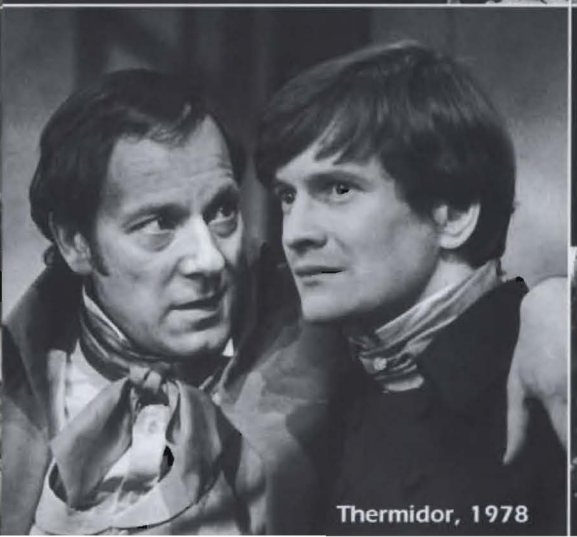
Thermidor, 1978

Arkadia, 1994

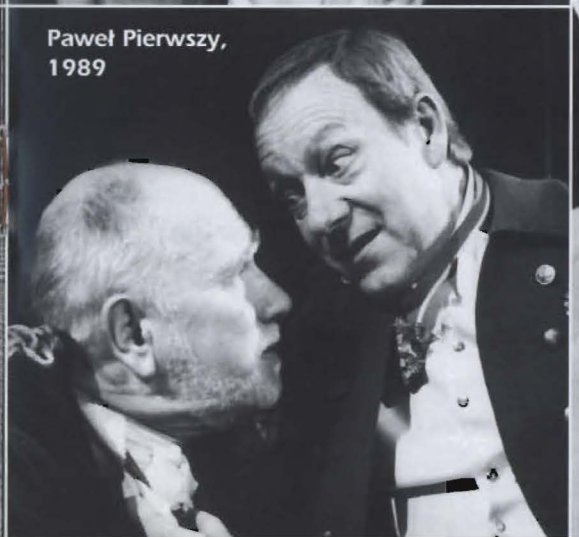
Paweł Pierwszy, 1989

Jan Kociniak

Jubileusz 40-lecia pracy artystycznej

Ukończył warszawską Szkołę Teatralną w 1961 r. Zadebiutował w Teatrze Wojska Polskiego w roli SS-mana w „Strachu i nędzy III Rzeszy" B. Brechta. Od 1962 r. jest aktorem Teatru Ateneum w Warszawie. Stworzył tu ponad 60 ról. Grał m.in. Toma Midwaya w sztuce wg E. Hemingwaya „Za rzekę w cień drzew", Małego Rozbitka w „Strip-teasie" Mrożka, Astona w „Dozorcy" H. Pintera, Pana Młodego w „Peer Gyncie" Ibsena, Kubusia w „Hyde Parku" A. Kreczmara, Gastona w „Kuchni" A. Weskera, Hipolita w „Pornografii", Barona w „Trans-Atlantyku" i Handrycza w „Opętanych" W. Gombrowicza, Osobę Agresywną w „Burzliwym życiu Lejzorka" I. Erenburga, Lobkowitza w „Mein Kampf" S. Taboriego, Jakuba w „Skąpcu" Moliera.

Gościnnie występował w warszawskim Teatrze Syrena, Teatrze Kwadrat oraz w Teatrze Muzycznym Roma, gdzie grał Niegusa w „Wesołej wdówce" F Lehara.

W Teatrze Telewizji zagrał prawie 50 ról m.in. Grzempielewskiego w „Marcowym kawalerze" J. Blizińskiego, Jeremiejewa w „Zeszłego lata w Czulimsku" A. Wampiłowa, Rudolfa Schutza w „Palmach pana Schutza" J.N. Fenwicka, Farfura w „Zielonym potworze" C. Gozziego, Robotnika z siekierą w „Drzewie" W. Myśliwskiego. Dwa razy grał Filipka w telewizyjnej realizacji „Dożywocia" A. Fredry. Po raz pierwszy w reż. J. Woszczerowicza, a po 33 latach w reż. W. Pszoniaka.

Do jego wielkiej popularności przyczyniły się telewizyjne programy rozrywkowe. Brał udział m.in. w „Muzyce lekkiej, łatwej i przyjemnej", a przede wszystkim w „Wielokropku", którego nakręcił 168 odcinków, w tym 100 programów szło na żywo.

Nie tylko dzieci pamiętają jego głos w „Pszczółce Mai" i w „Kubusiu Puchatku".

Ma w swym dorobku prawie 30 ról filmowych. Grał m.in. w „Rękopisie znalezionym w Saragossie" w reż. W.J. Hasa, w komediach S. Barei: „Poszukiwany, poszukiwana" i w „Misiu", w „Rozmowach kontrolowanych" S. Chęcińskiego. W „Nocy generałów", międzynarodowym filmie A. Litvaka był partnerem Petera O'Toole'a jako jego ekranowy adiutant.

Brawurowy epizod „ruszających się ust" w Gombrowiczowskich „Opętanych" przypomniał zbyt rzadko wykorzystywany komediowy potencjał Jana Kociniaka. Komediowy to nie znaczy czysto błazeński: pamiętamy sprzed lat jego rodzajową kreację w którymś z telewizyjnych „syberyjskich" spektakli Izabelli Cywińskiej, potem w „Górskim hotelu" Vaclava Havla zagrał wykręconą do absurdu karykaturę współczesnego dygnitarza. Ma wrodzony instynkt groteskowej formy

Polityka nr 34, 19.08.2000

Janek jest bardzo duży talentem, który zresztą nie do końca został odkryty. Najczęściej gra role komediowe albo charakterystyczne, a on potrafi z wielkim powodzeniem zagrać role dramatyczne. W „Mein Kampf" w mojej reżyserii grał Żyda Lobkovitza, wzruszającego, pełnego siły wewnętrznej. Był nie tylko śmieszny, ale i tragiczny. Zagra jeszcze role, których po nim nie spodziewaliśmy się, bo tkwi w nim potencjał inny, niż wydaje się na pierwszy rzut oka. Janek jest aktorem pełną gębą, zna swój zawód i wszystko potrafi zrobić.

Robert Gliński

Jan Kociniak to wybitny artysta teatru. Od lat podziwiam ten Jego szczególny, jemu tylko właściwy, styl chwytania charakteru stwarzanej na scenie postaci poprzez skrót: wystarczy jeden gest, ton i postać istnieje na scenie. To, co inni by opowiedzieli o swoim bohaterze w całych tomach, Jan Kociniak wypowiada w jednym celnym aforyzmie.

I dlatego jest mistrzem.

Krzysztof Zaleski

Mein Kampf, 1992

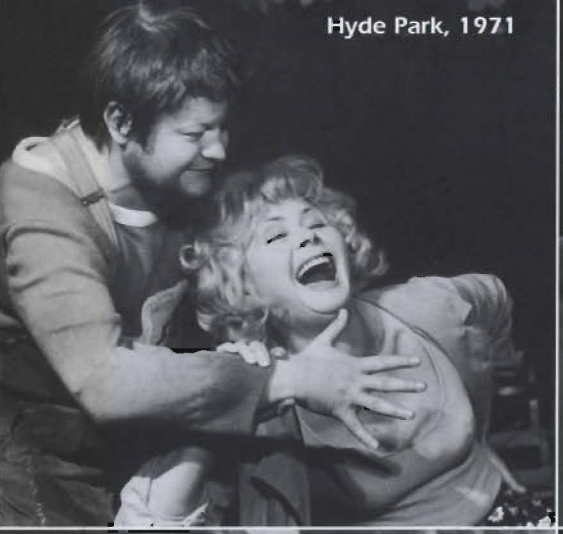
Hyde Park, 1971

Arkadia, 1994

Burzliwe życie Lejzorka, 1989

Kurdesz, 1970

Na pełnym morzu, 1964

Opętani, 2000

Pornografia, 1990

A miłość nigdy się nie kończy..., 1976

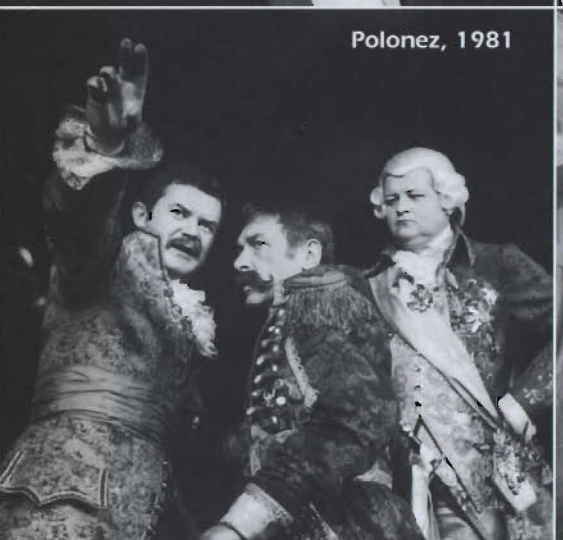
Polonez, 1981

Nocna opowieść, 1964

Kuchnia, 1972

Opera za trzy grosze, 1994

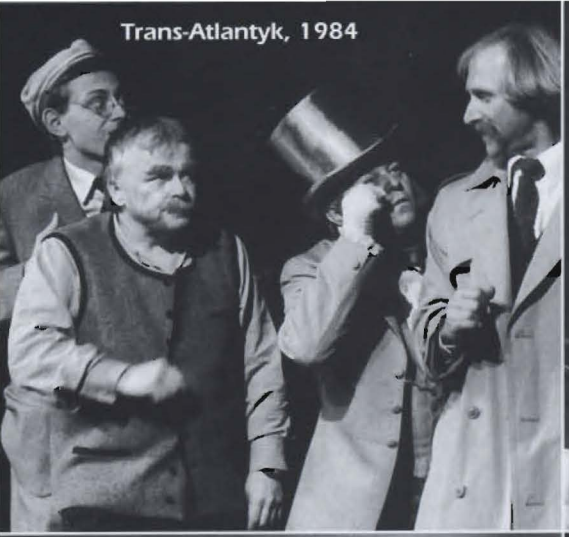
Trans-Atlantyk, 1984

Dozorca, 1968

Panna Tutli-Putli, 1975

Za rzekę w cień drzew, 1964

Mein Kampf, 1992

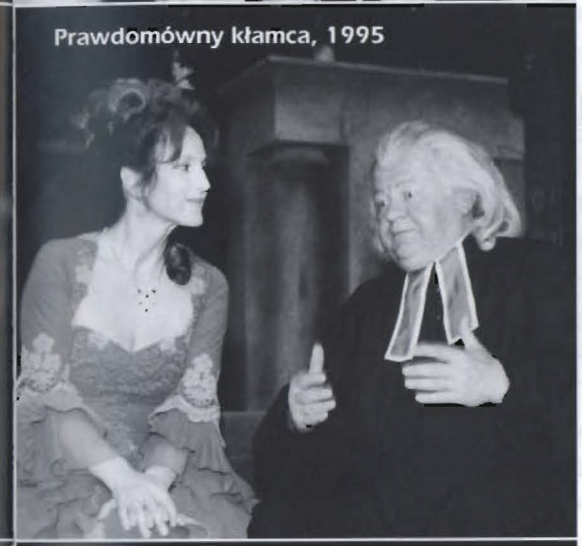
Prawdomówny kłamca, 1995

Skąpiec, 2001

Peer Gynt, 1970

Mała Apokalipsa, 1989

Skąpiec, 2001

Henryk Łapiński

Jubileusz 45-lecia pracy artystycznej

Szkołę teatralną ukończył w Łodzi w 1956 r. Od początku swego aktorskiego życia do dziś jest związany z warszawskim Teatrem Ateneum. W Ateneum zagrał 101 ról m.in. Dujardina w sztuce M.Ayme „Ich głowy", Ryjka w „Śnie nocy letniej" i Archibalda w „Henryku IV" Szekspira, Ludwika XIII w „Demonach" J. Whitinga, Maurycego Nikołajewicza w „Biesach" F.Dostojewskiego, Studenta w „Ameryce" F.Kafki, Franciszka Ksawerego Branickiego w „Polonezie" J.S.Sito, Pana Barrela w „Którzy upadają" S.Becketta, Służącego Agazzich w „Tak jest jak się państwu zdaje" L.Pirandella, Yellaby'ego w sztuce T.Stopparda „Arkadia", Służącego w „Prawdomównym kłamcy" G.Gorina, Łukę w jednoaktówce Czechowa „Niedźwiedź" w przedstawieniu „Dwie sceny miłosne".

Brał udział w 39 spektaklach Teatru Telewizji. Zagrał m.in. Blondyna w „Drugiej matce" wg H.Krall.

Występował w 14 filmach m.in. w trzech komediach w reż. T. Chmielewskiego: w „Jak rozpętałem II wojnę światową" grał Wąchockiego, w „Nie lubię poniedziałku" Urzędnika, a we „Wiosna panie sierżancie" Urzędnika MRN.

Henryk Łapiński potrafi swą obecnością na scenie dopełnić nastrój i klimat przedstawienia w sposób niezwykle wyważony, precyzyjny i podporządkowany zawsze duchowi pracy zespołowej. Talent, troska i dokładność, z jaką buduje działania sceniczne i umiejętność promieniowania na wszystkich swoją dobrocią, pogodą ducha, mądrą pokorą – wszystko to sprawia, że w osobie Henryka Łapińskiego spotykamy i prawdziwego artystę teatru i nietuzinkowego człowieka. I dlatego tak wiele zawdzięcza mu teatr, któremu On ofiarował przecież niemało.

Krzysztof Zaleski

Bywają jak wiadomo, jubileusze także aktorów. Owoce ich twórczości zamknięte okrągłymi datami przepracowanych lat obchodzimy ze szczególnym pietyzmem, gdyż stają się okazją do potwierdzenia ciągłości teatru, są świadectwem przekazywania doświadczeń odchodzących aktorów tym, którzy w ten zawód wstępują. Przy tej okazji zapoznajemy się jeszcze raz z dorobkiem artystycznym jubilata, tym razem z perspektywy kilkudziesięciu lat jego pobytu na scenie. Jeśli tak jest, wydaje się rzeczą zrozumiałą, że zaszczytu obchodzenia jubileuszu dostępują na ogół ci, których osiągnięcia są znaczone szeregiem wybitnych ról, niekwestionowaną wartością tych kreacji.

Ale bywają też inne zasługi. zasługi tych, którzy nie mogą wykazać się ani ilością wielkich ról, ani nawet pamięcią tych niezliczonych zadań scenicznych, które z sumiennością i z wierności wobec teatru spełniali w ciągu dziesiątków lat uprawiania zawodu. A to właśnie ci, nie rozgłaszani, nieobecni w publikatorach, pomijani w sprawozdaniach krytyków – stanowią sól teatru, są żywym świadectwem jego trwania i sensu jego istnienia. To oni właśnie są strażnikami kodeksu zachowań, nauczycielami dyscypliny i obyczajów bycia, niezbędnych dla funkcjonowania teatru, dla charakteru jego twórczości.

Właśnie dziś teatr nasz święci Jubileusz jednego z nich. Henryk Łapiński od 45 lat jest aktorem Teatru „Ateneum". Ani razu nie sprzeniewierzył się przywiązaniu i miłości do niego. Cichy, pogodny, uczynny, zawsze obecny tam, gdzie potrzebna była troska i czułość wobec innych – ofiarował całe swoje życie teatrowi.

Drogi Henryku! Za Twoją obecność wśród nas, za Twoje serce tak hojne i bezinteresowne składamy Ci hołd i ze czcią pochylamy się przed Tobą.

Gustaw Holoubek

1958 Proces

Biesy, 1971

Skoro go nie ma, 1973

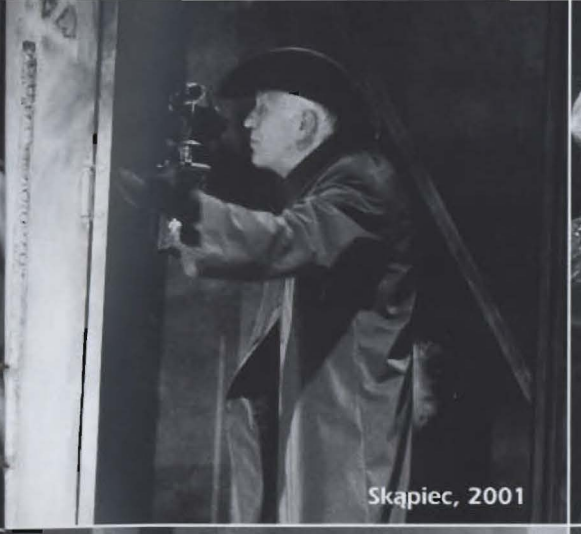
Skąpiec, 2001

Niemcy, 1967

Biografia, 1968

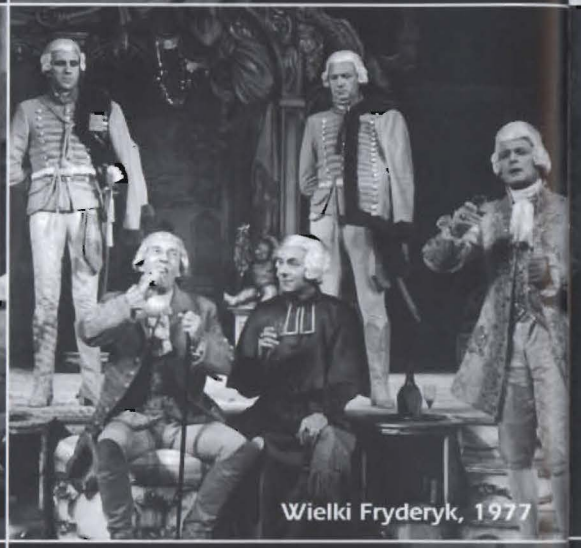
Wielki Fryderyk, 1977

Mąż i żona, 1966

Kuchnia, 1972

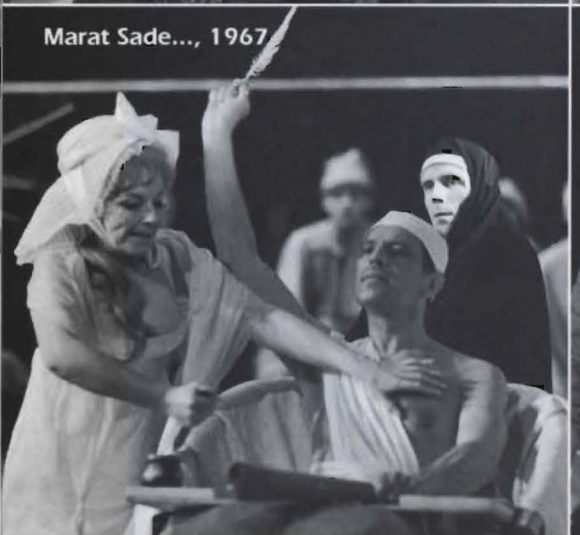
Marat Sade..., 1967

Zmierzch, 1967

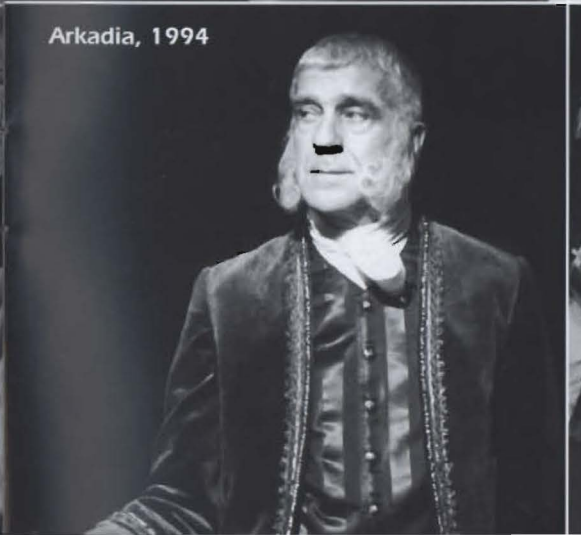
Arkadia, 1994

Tryptyk listopadowy, 1978

Hyde Park, 1972

Opętani, 2000

Proces, 1958

Testament psa, 1960

Zemsta, 1990

Sen nocy letniej, 1959

Andorra, 1962

Dwie sceny miłosne, 2001

Lato, 1957

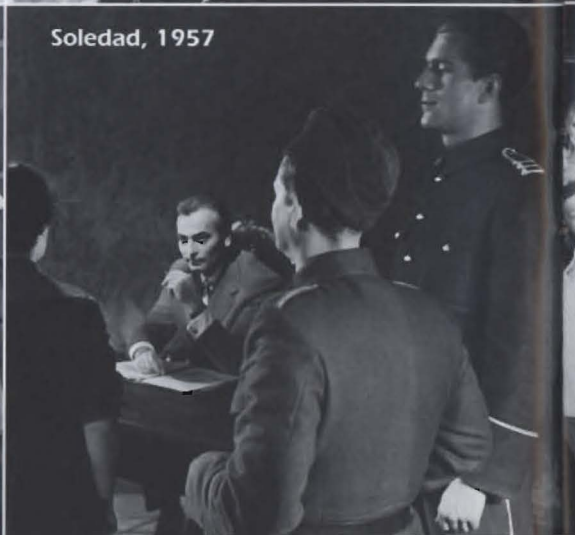
Soledad, 1957

Kubuś Fatalista, 1993

Kierownik literacki
Ewa Natorska

Kierownik literacki Sceny Na Dole
Marcin Sosnowski

Kierownik muzyczny
Wojciech Borkowski

Kierownik techniczny
Ryszard Komarnicki

Główny energetyk - **Stanisław Pasek**
Kierownik sceny - **Dariusz Dezór**
Kierownik pracowni akustycznej - **Marian Tarczyński**
Kostiumy wykonano pod kierunkiem **Anny Dezór** i **Kazimierza Żbikowskiego**
Kierownik pracowni malarsko-modelatorskiej - **Beata Piskozub**
Kierownik pracowni fryzjersko-perukarskiej - **Danuta Fuksiewicz**
Kierownik pracowni stolarskiej - **Kazimierz Niksiński**
Kierownik pracowni ślusarskiej - **Andrzej Peplak**
Pracownia tapicerska - **Leszek Sadłowicz**

Inspicjent - **Konrad Mikiciński**
Suflerka - **Beata Szaradowska**

Organizator pracy artystycznej - **Joanna Ciepiel**
Kierownik Biura Obsługi Widzów - **Maria Nowocień**

W programie wykorzystano ilustracje z: Henry Troyat *GOGOL*, Flammarion, Paryż 1971, Bohdan Galster *MIKOŁAJ GOGOL*, Wiedza Powszechna, Warszawa 1967.

Redakcja programu - **Ewa Natorska**
Opracowanie graficzne - **Marcin Stajewski**
Redakcja techniczna - **Anna Barc**

Wydawca: Teatr Ateneum

Skład - „Hanpis" tel. 824-38-41

Zamówienia na bilety zbiorowe przyjmuje Biuro Obsługi Widzów
codziennie w godz. $10.^{00}$ - $15.^{00}$, tel. 625-73-30, 625-24-21 w. 110, fax 625-36-07.
Kasa czynna codziennie w godz. $10.^{00}$ - $14.^{00}$ i $15.^{00}$ - $19.^{00}$,
w poniedziałki w godz. $11.^{00}$ - $16.^{00}$, tel. 625-73-30, 625-24-21 w. 121.

Adres w INTERNECIE: http://www.teatrateneum.art.pl/
Rezerwacja biletów: http://www.bileteria.pl
E-mail: ateneum@bileteria.pl

Teatr Ateneum wyraża podziękowanie za pomoc niżej wymienionym firmom:

[labirynt]

stereo stereo

Klub Muzyczny Stereo
00-029 Warszawa, ul. Nowy Świat 23/25
tel. 626 35 75, fax 626 88 99

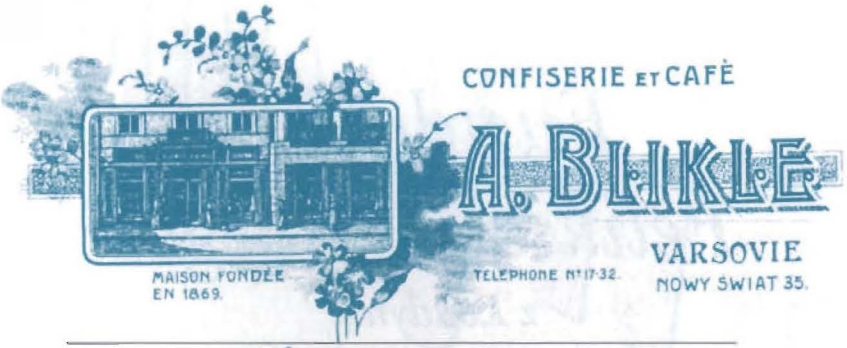

A. Blikle ®
rok zał. 1869

00-029 Warszawa
tel. 826 66 19
fax 826 05 69

...neiFiori
SALON KWIATOWY

KWIATY, KOMPOZYCJE KWIATOWE, UPOMINKI
zapraszamy w godz. 10 – 20
02-586 Warszawa, ul. J. Dąbrowskiego 69
przy Al. Niepodległości
tel. (022) 845 23 31

My family Company

U SZWEJKA Steak & Salad Pl.Konstytucji 1
My father is the boss. He makes the best steaks in the city.
Every thursday he serves fresh oysters.
U FISZERA- famous for ribs Pl. Bankowy 1
My grand mother will make you fall in love with her
dreamy food and drinks. Live music everyday.
DER ELEFANT Grill & Bar Pl.Bankowy 1
My favourite place. Always excellent food and comfortable
atmosphere. An 8 year of tradition.

Edouard Manet, Bar w Folies - Bergère

Catering & party service
For reservation call: U SZWEJKA 621-62-11
ELEFANT & U FISZERA 620-46-11/15
Some credit cards accepted.

Teatrowi Ateneum

z życzeniami sukcesów

Fundacja
Feliksa Łaskiego
z Londynu

ofiarowuje

na działalność artystyczną w sezonie 2001/2002

50.000 zł

ruszа w Euro
Lokomotywa

www.bgz.pl

0 801 123 456*

*) całkowity koszt rozmowy jest równy cenie jednego impulsu za połączenie lokalne

Kredyt Mieszkaniowy
Lokomotywa

Trzecia €dycja (teraz także w walutach wymienialnych)

- budowa domu, mieszkania w domu wielorodzinnym,
- kupno działki budowlanej lub rekreacyjnej,
- wykup, zamiana lokalu,
- adaptacja strychu i innych pomieszczeń,
- modernizacja lub remont lokalu (domu),
- kupno lokalu mieszkalnego lub domu,
- przekształcenie spółdzielczego prawa do lokalu na własnościowe,
- finansowanie zobowiązań z tytułu zakupu domu lub mieszkania.

Oto tajemnice *lokomotywy*:
- atrakcyjne oprocentowanie,
- możliwość finansowania aż **75% planowanej inwestycji**,
- okres kredytowania **do 25 lat**,
- dogodne warunki spłaty i zabezpieczenia,
- do 2 lat karencji,
- ubezpieczenie kredytu na zakup domu lub mieszkania,
- kredyt jest udzielany w PLN, USD, EUR lub CHF,
- możliwość wielokrotnego przewalutowania kredytu.

To pociąga. Na tyle, żeby odliczyć inwestycje mieszkaniowe od podatku dochodowego. ***Nie spóźnij się!***

BGŻ S.A. **jest sponsorem Teatru Ateneum**

PONADTO W REPERTUARZE TEATRU

SCENA GŁÓWNA

MORALNOŚĆ PANI DULSKIEJ – Gabriela Zapolska, reżyseria – Tomasz Zygadło, scenografia – Marcin Stajewski, kostiumy – Anna Sekuła, choreografia – Tadeusz Wiśniewski, opracowanie muzyczne – Wojciech Borkowski

HERBATKA U STALINA – Ronald Harwood, tłumaczenie – Michał Ronikier, reżyseria – Tomasz Zygadło, scenografia – Marcin Stajewski, kostiumy – Joanna Macha, muzyka – Juliusz Pilpel

SKĄPIEC – Molière, tłumaczenie – Jan Polewka, reżyseria – Krzysztof Zaleski, dekoracje – Zofia de Ines, Joanna Macha, kostiumy – Zofia de Ines, muzyka – Wojciech Borkowski

KOLACJA DLA GŁUPCA – Francis Veber, przekład – Barbara Grzegorzewska, reżyseria – Wojciech Adamczyk, scenografia – Marcin Stajewski

NOC Z DON JUANEM – Eric-Emmanuel Schmitt, przekład – Barbara Grzegorzewska, reżyseria – Waldemar Matuszewski, scenografia – Aleksandra Semenowicz, choregorafia i opracowanie muzyczne – Tadeusz Wiśniewski, realizacja światła – Mirosław Poznański

SCENA 61

ODCHODZIŁ MĘŻCZYZNA OD KOBIETY – Siemion Złotnikow, tłumaczenie – Anna Sobecka, reżyseria – Tomasz Zygadło, scenografia – Marcin Stajewski, muzyka – Jan Kanty Pawluśkiewicz

ZWIĄZEK OTWARTY – Franca Rame, Dario Fo, przekład – Aleksander Berlin, reżyseria Aleksander Berlin, scenografia – Marcin Jarnuszkiewicz, opracowanie muzyczne – Wojciech Borkowski

LIBERTYN – Eric-Emmanuel Schmitt, przekład – Barbara Grzegorzewska, reżyseria – Wojciech Adamczyk, scenografia – Paweł Dobrzycki, kostiumy – Irena Biegańska

CENTURION – OPOWIEŚĆ O KRZYŻU – Joseph Majault, przekład – Marcin Ryszkiewicz, reżyseria – Janusz Kukuła, scenografia – Marcin Stajewski, kostiumy – Dorota Roqueplo, muzyka – Stanisław Radwan

DWIE SCENY MIŁOSNE (Oskar Wilde – TRAGEDIA FLORENCKA, przekład – Antoni Libera, Antoni Czechow – NIEDŹWIEDŹ, przekład Jerzy Wyszomirski) reżyseria – Krzysztof Zaleski, scenografia – Joanna Macha, kostiumy – Zofia de Ines, muzyka – Wojciech Borkowski, układ walki – Tomasz Grochoczyński

DWOJE NA HUŚTAWCE – William Gibson, przekład – Małgorzata Semil, Karol Jakubowicz, reżyseria – Wojciech Adamczyk, scenografia – Joanna Macha

SCENA NA DOLE

TRZY RAZY PIAF – scenariusz i reżyseria – Artur Barciś, scenografia – Marcin Stajewski, kierownictwo muzyczne – Wojciech Borkowski

KOFTA – scenariusz i reżyseria – Artur Barciś, kierownictwo muzyczne i aranżacje utworów – Wojciech Borkowski, współpraca reżyserska – Marcin Sosnowski, scenografia – Tomasz M. Wiśniewski, Dorota Żarska, choreografia – Tadeusz Wiśniewski

SZANOWNI PAŃSTWO!
INFORMUJEMY, ŻE PODCZAS SPEKTAKLU OBOWIĄZUJE CAŁKOWITY ZAKAZ
FOTOGRAFOWANIA, FILMOWANIA I NAGRYWANIA PRZEDSTAWIENIA.
PROSIMY O WYŁĄCZENIE TELEFONÓW KOMÓRKOWYCH.